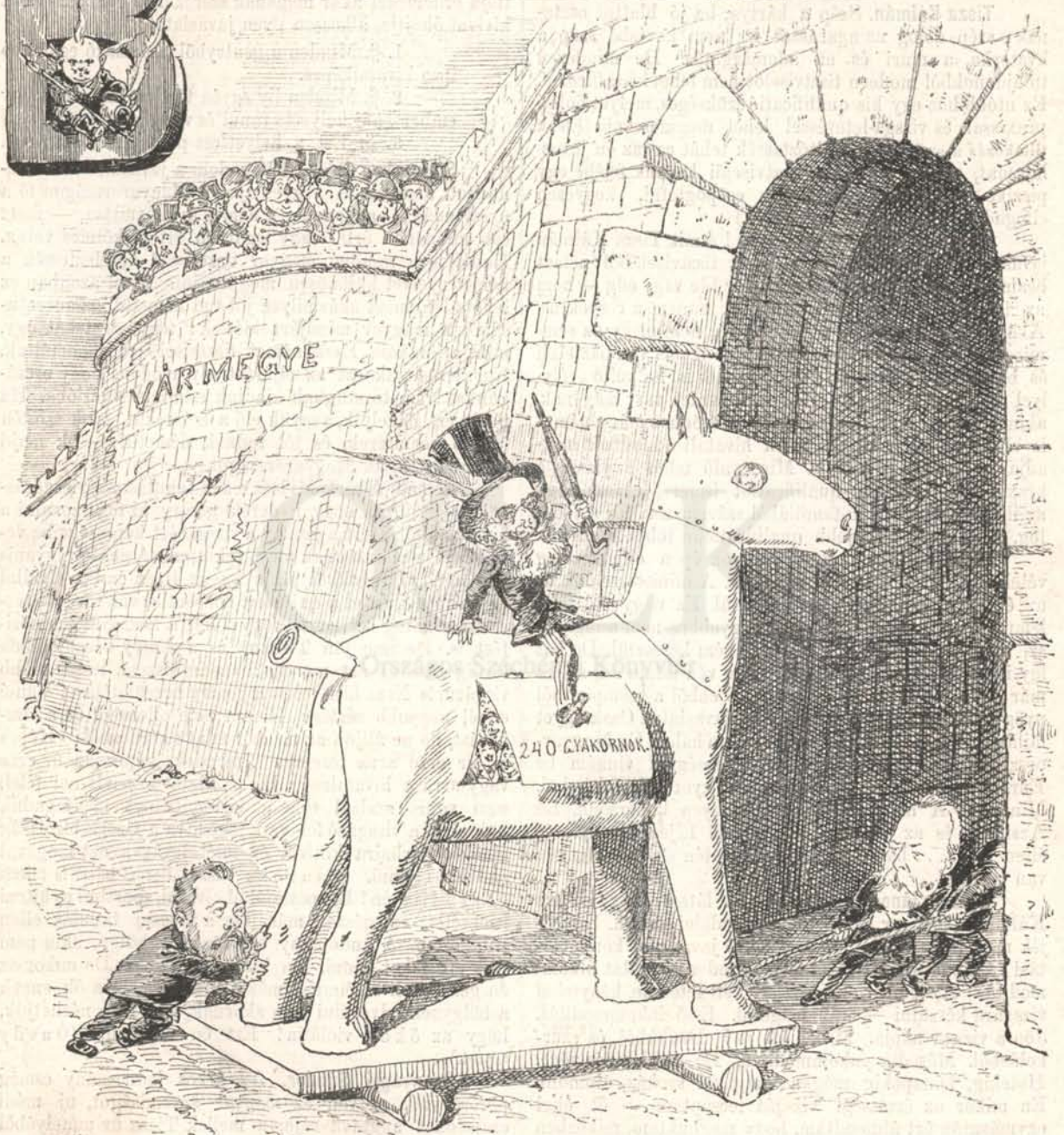

BORSSZEM JANKÓ

A legujabb trójai ló.

(Állami közigazgatással vemhes.)

ORSZÁGGYÜLESI TUDÓSÍTÁS.

— From our own. —
(Minősítési törvény.)

Tisza Kálmán. Szép a kártya, ha jó blattot osztanak; szép dolog az agarászat is; nem kevésbé szép a kvaterka, a muri és az adomázgatás. De mindezen tulajdonokból modern tisztviselőt nem lehet kistaffirozni. Ez utóbbihoz egy kis qualificatio szükséges, melyet holmi praxissal és vizsga-letevéssel lehet megszerezni. (Élénk tiltakozás a szélbalon.) Méltóztassék tehát ezt az én javaslatomat, mely a mi derék tisztviselői karunk fejébe egy piczike tudományt iparkodik csöpögtetni, kegyesen elfogadni. (Felháborodás a szélbalon.)

Mocsáry. Soha—soha—soha! Amit Tisza Kálmán javasol, az merénylet. A magyar tisztviselőből német beamtert akar faragni! Modern kor ide vagy oda — nem az ismeret teszi a jó tisztviselőt, hanem a respektus. Akármilyen tudálékos a tisztviselő, nem megy az semmire, ha a nép nem respektálja; de igenis van tiszteleti és becsületi a tudatlan szolgabírónak is, ha kellő eréllyel botoztat és nyalka, hetyke huszárt tart magának, akinek szépen szól a sarkantyúja. Különben már a német is elismeri, hogy akinek isten hivatalt ad, annak megadja a hozzávaló észet is. Mire való tehát a vizsga, a praxis? Én csak egy qualificatiót ismerek el: azt, hogy az illető, megyebéli jó familiából származzék. Ez a fődolog. A jó nexus a legjobb qualificatio, a többi mellékes.

Grünwald Béla. Bátor vagyok éppen ellenkezőleg vélekedni, mint előttem szónokolt. A minister elnök ur az én programmat viszi keresztül. Ez nagy elégtételre is szolgálhatna, ha még nagyobbra nem szolgálna az, hogy az ő programját én vinném keresztül. De hát így is jó. Aki az ő alkotmányosság vén falain áll, az ma már nem lehet legény a gáton. S ebből a szempontból nyögve bár, de őszintén pártolom a javaslatot. Csak egyet fájlok: Tisza Kálmán nagyon lassan halad. Én Magyarországot Ázsiából futárvonati sebességgel vinném be Európába, ő meg csak személyvonati gyorsasággal halad. Mindegy! A hajdani bölcső ne legyen koporsónk. Le Ázsiával és az ázsiai állapotokkal! Eljen Európa és eljen Ti bád barátom, aki szintén egy véleményen van velem!

Gruber János. Megütközéssel látom, hogy Tisza Kálmán a magyar gentryt inkommodálni akarja. Engedjék meg, hogy én az előtünk fekvő javaslatot kommoditási szempontból bíráljam meg. Minden vizsgálat inkommoditás. Az ember, ha vizsgát kell letennie, kénytelen vizsgára készülni — azaz magolni. Első inkommoditás. Jön a vizsga napja. Miből áll az? Drukkból és szurkolásból. Második inkommoditás, De ezzel sincs vége. Hetekig, hónapokig még a vizsgával szokás álmodni. Én mikor az érettségi vizsgát lecsaptam — öt éjjel egymásután azt álmondtam, hogy megbuktam, miközben kivert a hideg veriték. Harmadik inkommoditás. A legnagyobb kényelmetlenség pedig az akarathoz való verettetés. Szabad akaratból, jószántából senkisé vizsgázik, csak muszájból! Ez utóbbinál pedig megszűnik az akarat szabadsága. Ime Tisza Kálmán

zsarnoksága — rabszolgákká alázza meg a magyar nemzet értelmes részét, vagyis szellemi jobbágyságot teremt. Negyedik és legnagyobb inkommoditás! Ha ő excellentiája érdemeket akar magának szerezni és elismerésemet kivívni óhajtja, alkosson ilyen javaslatot:

1. §. Minden a gentryből származó egyén eo ipso hivatalképes.
2. §. Minden ily egyén tarthat magának egy embert, aki helyette tanul és vizsgázik.
3. §. Ezt a helyettest pedig az állam fizeti.

Steinacker Ödön. Elfogadom a javaslatot. De módosított alakban. A vegyes nyelvű Magyarországon fő a nyelvtudás — még pedig a német nyelv tudása, — mert ezt mindenki érti, vagy legalább érteni köteles volna. Ennélfogva minden magyar tisztviselő köteleztessék a német nyelvet különösen megtanulni. Mivel azonban ez lehetetlen, mert akármilyen jól tud németül, az accentusából a magyar mindjárt kiérzik: tegyük tehát úgy, mint a törökök. Ezek német tisztviselőket importáltak. Egyszerűsítsük ezt az eljárást oly módon, hogy országunkat Németországnak kiadjuk adminisztrációba. Ha pedig ezt rösteljük, vegyük elő a szászokat, akik szintén kitűnő beamterek, és jól tudnak németül — ők majd eladminisztrálják Magyarországot.

Németh Albert. Mi lesz a sok tanulásnak, vizsgázásnak vége? Az, hogy a derék gentry ki fog szorulni a hivatalokból. Mert a gentry a vizsgázást képességeibe vetett bizalmatlanságnak fogja tekinteni. A gentry ugyanis becsületérző tagokból áll, s ha az ilyen ember elvállal egy hivatalt, ezzel a qui tacet consentire videtur elve szerint hallgatag beismeri, hogy bírja a hozzávaló minősítést is. De ime jön Tisza ur és a gentry becsületében térdig gázolva azt mondja: »nem hiszem, tessék előbb vizsgáznunk!« Nem hisz tehát a gentry becsületében! Van-e ennél nagyobb sértés? Hiszen nem ellenzem én a vizsgázást, de ne álljon az másból mint e kérdésből: »Képes az úr erre arra teremt . . . mondok, képes az úr erre vagy arra a hivatalra?« Ha az illető »Igen!«-nel felel, nem volna szabad tőle a bizonyítványt megtagadni, különben a vizsgázó fel van jogositva a vizsga-bizottság elnökét párbajra kihívni és fülét levágva azt magával emlékül elvinni. (Hangok: Hiszen Berezi bácsi is tanult ember!) Hja, én! Uri passzióbul olvasni, sportbul gyűjteni ismeretet, az egészen más. De a muszaj tanulás ellen tiltakozom. A tudomány egy fönséges hölgy, akin nem illik erőszakot tenni. Én kurizáltam neki. De mikor az én gentrybeli öcsémnek más a gusztussa! Ha ők ennek a hölgynek udvarolni nem akarnak, csak nem nézhetjük, hogy az őket violálja! Ezt én mondom! (Ónody tapsol.)

Csanyágyi Sándor. Az átkos kaurrmány esmég pőrere vetköztetvén az magyar szabadságot, új módi czafatokat aggatva rája, a mellek Tisza ur metelyéből kerültének. Inkább fagyoskodjon, ha lehántja rúlla az eösi ködmönnyet, minthogy saffollos hitvány portékába öltöztesse. Ha már az nímet ágyássává lett, letalább ködmönnybe legyen az. (Helyére zökken.)

Vöröshegyi Dávid ur levele

t. cz. Tojáss Dániel kasznár urhoz.

Budapest, palais Montrouge, 21. novembre.

Ispány ur,

A palotám ablakaiból tapasztalom, hogy hó esett. Fölteszem róla, hogy a nemesi birtokra is lehullt. Midőn elnéztem, hogy lebeg alá ez a mezőgazdasági melegítő toll, eszembe jutott jermekségem, amikor olyan nagy özletet csinált a tollal a papa; előbb összejöttötte a falukon és mondta a népnek: kell a poskaporra és adott érte finom arany jöröket ólom-

bul — és most én összejöttöm a földeimre és lesz a pihékből arany. Föltámad bennem a poesie és elábrondozok a finom contraston, de amit maga nem ért. Csak aztat írjon meg, mennyire becsöli az idei hullást osztráki értékben.

Mert az őszi haszonnal nem vagyok jó megelégedve. Hol maradt a jövedelem? A puszta csak hajtott, de a kápuszta elmaradt. A czirokból is kevés a bejövedelem. Az állatok a levegővel beérik-e még, vagy már a készből esznek?

Miután a vadász sport most úgy el van terjedve, alapítani szeretném egy ebmenest. Ha híres a mezőhegyesi, lehet még híresebb a vöröshegyesi. Csak jó vigyázon a paarzásra és nevelésre. A cummandorokat zárja el, hogy ez a paraszt vér bele ne keveredjen a nemesi vérbe — tudja maga, hogy én ere sokat adom. Ezt a qualificationalis törvényt én lenyújtom magának és maga mint felelős közigazgatóm, tartson hozzá magát.

Maga nekem aztat bejelenti, hogy a répák olyan nagy mint egy ház. Ere jött nekem egy idé. A répának etessen ki a bélit és a héjából csináltasson szobákat, amibe lakhatnak. Hát nem genial ez? A maga fejbül nem jön ki ilyen gandalat. A hóhenheimi todomagne minden originalitét kiszorítja a maga vén copognajából. Alkalmazhatja ere a cselédek répáját is. Az nem baj, hogy a másé. Mert ha lehet csinálni házat papier machéból, lehet csinálni nekem is a máséból. De eztet maga nem ért. Minden esetre egy nagy vívmagne ez, ami nekem meg fogja szerezni egy hatalmas répataciónt — amit maga megint nem ért.

Itt köldöm egy pakli igazi havannai szivar homót, ami nagy batással fogja lenni a maque-földekre, mert ettől a szörke hollandiai maque terem.

Szölették e sok baromffyak? Ezekre legyen nagy gondja. Mióta sógorom egy major, a majorságra sokat adom, — de akarom, hogy még többet kapjam érte. Magának, mint a baromffy categorie alap lénye, ösmerni kell a helyes szaporodatiót.

Amit írja, hogy a titoktartásért a depotátomot javítsam egy disznó tartással, aztat bizonyít, hogy maga

többet fogyaszt az uradalmi szilvoriumból, mint a menyit megbir. Hogy a fedezet drága, tudom, de anyira nem mehet a calcul. Maga különös felfogással van a Darwinról: hogy egy béres asszony szölheti nekem egy jermek és magának egy disznó. Hová gondol Dániel?

Maga sokat beszélt arról a haszonról, amit adják a szilvák, mint szilvoire. De ez csak fantasie volt magánál — a szilvaszesz magában alkotta sok légvárt. Inkább alkotta volna lequárt! Eztet maga persze megint nem ért.

Hogy a meddő tokloknak high kolikája van, ez csak aztat bizonyít, hogy nemes származás és nőbl faý. Dialisált szerb tövis magot azonban ne mérjen többet az ételükbe hozzá keverni. Az megártana nekem.

A jövő hónapon kimegyek, hogy fő uri vadászatot adjam a nemesi atyafiságnak és vigyázon a Balambér urffyamra. Hátul gomboló nodrág helyet varrason neki elől gambalót, elől töltő poska helyet pedig adjon neki hátul töltöt, hogy ezotán ösze ne téveszen a kettőt.

No, adieu Tojáss és igyekezzen mindig kiérdemelni magának az én legmagosabb megelégedésem Dávidcsilagát. Jónapot!

A maga kegyes oraság

DÁVID V. VÖRÖSHEGYI.

U. i. Amit emliti, hogy a speisben megmacskásodott a donszt, hát arul óvatosan szedjen le a penészt — az finom csincilla prémet fogja adni a jermeknek téli bondácska gallérokra és mancsetikre. Ilyen beesései magának persze sohasem vannak.

V. FÖNTEBBY.

Diák ismeretek téra.

Terjesztí: Bukovay Absentius.

— A handlé-akadémikusok strikeolnek. Hogy is köhög a bolha?

— Szegény ördögök! Érzik, hogy sohasem jutnak az univerzitásra, hát legalább az utolsó osztályukban kihenczegik magukat.

— Elpusztult a Szidon a régi helyéről. A nagy jogász-gyászt. csak a czalkellner uj volta enyhíti. Friss hitel. Még egy ilyen kipusztulás és én ranzsirozza vagyok.

— A héten haza hozza a szabó az új nadrágot. Azt mondja, fizessem ki a 10 frtot. »Hogyan, Kohn ur?« mondok, »tán attól fél, hogy megszökök?« Azt mondja rá: »Igenis, attól félek.« Mondom én: »Hogyan? Ön igazán fél?« Mondja ő: »Igenis, Bukovay ur, félek.« Mondom én: »No hát akkor én önt nyomorult gyáva ná k fogom megnyilatkozni a holnapi »Függetlenségben«!

— No, ha a Hoffmann Pali professor ur zsidó röpirát is fölvennék az első szigorlatba, akkor ugy buknánk el, mint öszszel a legyek. Mert ehhez képest az ő nagy Római Joga még novella stílusba van írva.

A századok legendáiból. *)

(Töredék a »Verhovicsz« című hőskölteményből.)

A párbaj.

..... s a két hős leveté az inget.

KOMJÁTHY segéd szolt: »mi megtettünk mindet.«

Aztán kijelenté a két ellen előtt:

Mig szólni nem hallják HORVÁTH Gyulát, vagy őt,

Hogy »rajta!« — ök addig ne csapjanak össze;

»Állj!«-nál álljanak meg. Most jött, hogy bekösse

Nyak s kéz ütereit, a két doktor. »Rajta!« —

Szolt KOMJÁTHY s a két fél egymásra hajta.

VÉRHASOVA ura támadott erősen

És KENEDI hátrált kissé. Szörnyű bőszen

Vagy két perczig tartott ez az összecsapás.

»Megállj!« — hangza — és mint két kifáradt kapás

Megállott a két hős. Ép volt kiki bőre

Leereszkedtek a kardok pihenőre.

Egy percznyi pihenő. Ujra köll kezdeni

VÉRHASOVAJ támad szörnyen, hogy KENEDI

A falig elhártrált, de össze nem omolt . . .

Erős tusa után ismét pihenő volt.

Harmadik rohamban, HORVÁTH »állj!«-t parancsolt,

Nézi KENED karját: erős vak ütés volt.

Kezdék a negyedik legbőszebb rohamot,

Most egyik se hátrált, — nem egy tapodatot.

Nagy erővel támadt KENED most; veszélyes

Arcz-hosszban a vágás, mikor a kard éles;

De hogyha fölfogják, mutat ügyességre, —

S VÉRHASOVAJ tette. Közben ellenére

Belső karvágást mér Most a »megállj!«-t hallják

HORVATH Gyula szolt, ki nézi KENED karját:

Ez is vak ütés volt. — Ekkor már tíz perce

Mult a küzdelemnek. Most már látszott persze,

Hogy következtében a heves rohamnak

A mérkező hősök kimerülve vannak.

Rövid pihenőre — »rajta!« — újra kezdtek,

Vér csöppig az erőt mind előkeresték,

A legis-legbőszebb csatára kelve ott,

Igaz elszántsággal tették a rohamot.

VÉRHASOVAJ feje fölött villog KENED

Kardja; ha eltalál, helyét holtig kened.

Amaz igyekezve fel-karvágást mére,

Azt lefegyverzendő, az ellenfelére

HORVÁTH a feleket most »megállj!«-ra inti

És KENEDIT újra talpig megtekinti.

*) E verset Hugo Viktor írta s magyarul először a »Függetlenség« f. é. nov. 23-diki 324-dik számában jelent meg prózában. Mi versben adjuk.

Ekkor vették észre, hogy piros vér csorog
VÉRHASOVAJ karján . . . Jöttek a doktorok,

— Az előbúvársra előbb hivatva meg —

S konstatáltattak a következő sebek:

VÉRHASOVAJ Gyula alsó karján belől

Egy vékony és hosszú vágás van, mely nem öl;

Gyűrűs ujja első ízén is egy vágás,

Mely lehet Didótól eredt emlék-rágás.

KENED felső karján a könyök izomban

Egy zuzódás vagyon, mely csekély azonban;

Alsó karján belül az üterek felett

Hosszu, tompa vágás takar vérző sebet.

Szóltak a segédek: »A küzdésnek vége,

Lovagiasságnak elég vagyon téve.«

Eltartott tizenöt perczig e bős csata.

Kézemelve KENED most eldöppana

VÉRHASOVAJ elé: »KENED vagyok« — mordult, —

»Én meg VÉRHASOVAJ« — és gyorsan elfordult

És a mosdóhoz ment, — volt dolga sietős —

S jut a sebikének tépés, tapasz, kenőcs.

Ing, mellény, kaput felöltetvén; a felek

Elhagyják a harczért.

*

Róland, fenegyerek!

Te ki hajdanában a hős Olivérrel

Vivtál, egy szigetet fecskendve be vérrel,

Karddal és kitépett szálfakkal egy hétig:

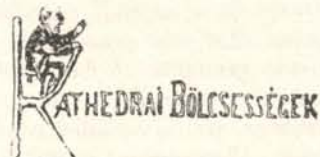
Subiczk amit tettél. Híred elsötétlik

E diesőbb harcz folytán. S te lovagok kora!

A te nimbusod sem lesz többé akkora,

Hiába raknak rád költők hősi mázat, —

Lefözött a tizenkilencedik század.

— Uraim, önök most hallották a költeményt, ítélenek tehát. Amint láthatták, fogatkozásai ott vehetők leginkább észre, hol a költő leginkább túloz; leggyöngébb része az, hol az legerősebben fakad ki hűtlen szeretője ellen; de viszont költői szépsége legszembevetőbb ott, hol alig látszik ecsetelni, költészete ott ragyog legdúsabb szinompájában, hol sötét színekben festi boldogtalan szerelmét.

— A halotti beszéd 2 részből és 187 szóból áll. Ebből arra következtethetünk, hogy őseink rendkívül röviden gondolkoztak.

— Katona észrevétlenül szállott sirjába.

Tönődések.

Seiffensteiner Solomontól.

— *Alvasok mindig az üdü járási prefecziókat az ójságokban és olá van írva Szt. jürji dakter Weisz. De soha sem nem következnek be. Azt hiszem, az a dakter ór inkább a Szt. jürji dakter Weisznix.*

— *Kisölt, hojd az a tiszoeszlári Eszter patrét, ami a herr fűn Ojnodí motogotta pinzért a Drezdóba és Berlinba, nem az*

igozi. Az ed egészen idegen kisoszon, aki ült a piktornek. És ez sem nem az igozi. Az igazi volna, ha a piktor most maga ülne.

— *A madjarhoni antiszemita kétségbe vannak esve azótától óta, a miótától óta a Scharf Józsefűnt szabadon bocsátottak. Érttem és méltányalom az iltolános fülhábaradás, mert az illetük tisztán fülűsmerték a zsidók szándékát, hojd nem okórják szenvedni ed oljan jilkuságért, amit nem elküvették.*

— *Van az naidon szép kűrűstűn oraságoktól, hojd foltonosan doelirozzák magukat szegén zsidók miatta. Honem tonálnék még sokal szeb, hojdha hadnák békét edmásnak is, meg nekűnk is.*

— *Van mégis igozság az antiszemita oraságnak, hojd jamosítják űsszes zsidókat, hojd bűntársak az Eszter megjilkolásában. Mű világnban sakogyan minden zsidó van edj vértanú.*

— *Szegén tapolczai ontiszemitaok! Arszággűlűs sinálhat bennűnk, amint okarják ők: joptalan; de nem is sinálhat bennűnk, ami ők már mast is: esztelen.*

— *Úgy gondolok, hojd a zsidót meg az aszszont, mikar már ezzer van emanczépálva, nem lehet vissza emanczépálni.*

Apró hírek.

— **»Andrássy a Fortunában.«** Ezt olvassuk a hirlapokban. Annyi ideje van már pechben, hogy megérdemli azt a kis fortunát. (Mondaná rá Börzeviczi: von mür hat er düeses Aperçu nücht verduent.)

△ **Egész** politikai carriere-je a vádolt szerepe. S lám, vizsgáló birónak született.

* **Hja**, a jó kül-ügyminiszternek a vállalatásokhoz úgy kell érteni, mint a vallomásokhoz.

Ω „**Tisza-Eszlár**“ czimmal, mint értesülűnk, Ónody sugalmazása nyomán a »Függetlenség« másodszerkesztője egy könyvet ír. Lám tehát, másnak köll a képviselő ur részére az írói dicsőség gesztenyét kikaporni.

⊙ **Lapjaink** annyira hozzászóktak a fűllentéshez, hogy most már akarva nem akarva mindig valótlanágokat állítanak. Legujabban is a kereskedelmi akadémiatanulóinak zendüléséről írva, azt mondják, hogy Koós

tanár a fiuk irányában tapintatlan volt, holott jól tudják, hogy az egész zendülés azért történt, mert a tanár úr egy tanítványt nagyon is megtapintott.

+ **A budapesti** ujságok hasábotkat szenteltek a kereskedelmi akadémiái gyerekségnek. Pedig oda egy vessző is elég lett volna.

> **A részletiv-űzletet** szabályozó enquète csupa zsidóból áll. Hoomopathikus gyógymód. Similia similibus — csak hogy az egyik csoport nem örűl a másíknak.

⊠ **Britannica szívert** vett a minap egy fővárosi szívertűzsdében egy dult arczu fiatal ember. Hír szerint amerikai párbaj vitte e szőrnyű elhatározásra.

Signore Paprica.

— Bécsi és florenczi forrás szerint. —

Egy bécsi lapban.

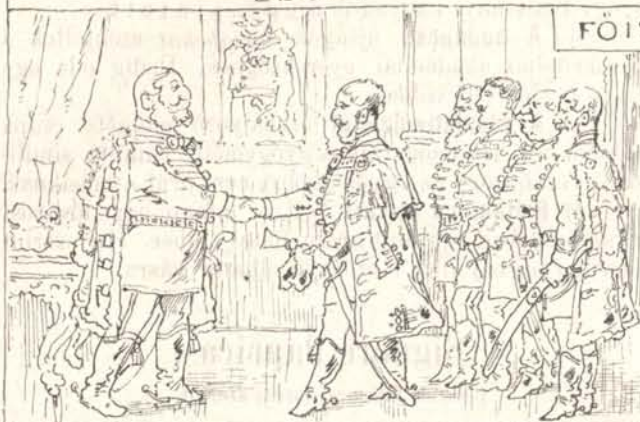
A tegnapi zavargás alkalmával egy suhancz az őt elfogni akaró rendőrnek paprikát szórt a szeme közé, de mindazáltal sikerűlt elfogni. (Kűlföldi olvasóink számára megjegyezűk, hogy a paprika finom porféle vörös fűszer, melyet a német nyelv meg nem tűr, de Keleten és kivált a magyar korona területén a könyha fő kelléke. Eredetileg alacsony, zűld levelű, de sokesűvű növény, mely megtrűve árultatik. A nyelvre igen csipűs hatásu, de épen azért, mert majja az ember száját, amaz országokban nemcsak a közűp, hanem az arisztokrácia is szívesen él vele. Ott minden asztalon előfordűl s nélkűle minden ételt izetlennel tartanak. A gulyásban különűsen szeretik, de a pűrkűltben is nélkűlűzhetetlen s a csirkét csak paprikásan szeretik. Maró sajátságai miatt veszedelmessé is válhat, különűsen ha a szembe kerűl, mert akkor gyladást okoz, sűt meg is vakíthat. Mondják, hogy Magyarországon a Hans-Wurstot Paprika Jancsinak hívják s mint ilyen igen népszerű alak. A szerkesztűség.)

Egy florenczi lapban.

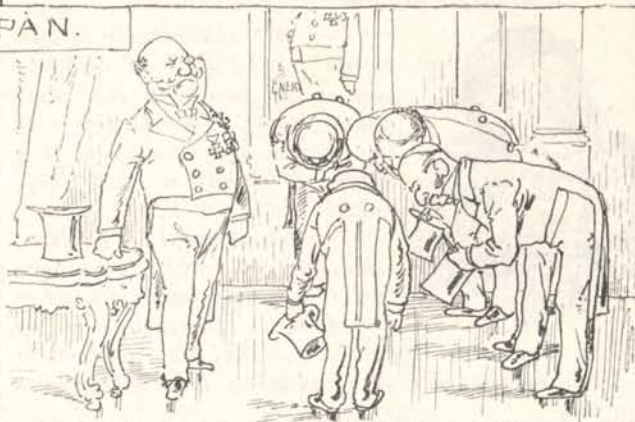
A tegnapi zavargás alkalmával egy Paprika nevű suhancz egy rendőrnek szemé közé kűpűt, de rűgtűn elfogatott. Ezen Paprika finom, de kissé poros űltűzetű, vűrűshaju ficzkű, ki a német nyelvet gyűlűli. Az »Orient« s a »magyar korona« fogadűkban konyhai fűkellner volt s egyáltalán alacsony eredetű egyén. Zűld papírosra irt levelet találtak nála es hatsűvű revolvert s midűn magát elárulva látta, egészen megvűlt trűve. Nyelvezetében igen csipűs természetű, sűt marakodű, de mindazonáltal Lajtán tűl nemcsak a nép kedveltje, hanem az arisztokracziában is megfordult. Mindenűvé meg szokták hívni ebédre s nélkűle nem izlett senkűnk az étel. Külűnűsen népszerű volt a csikűsoknál. Marakodű természetű a fogságban sem enyhűlt, többeknek szemébe kapott, úgy, hogy megvakultak s tűmlűcztűt fűlgyűjtűta. Legujabb hírek szerint valűdi neve nem Giovanni Paprica, hanem Johann Wurst, kit odaát minden ember ismer.

QVALIFICATIO

ELŐTT

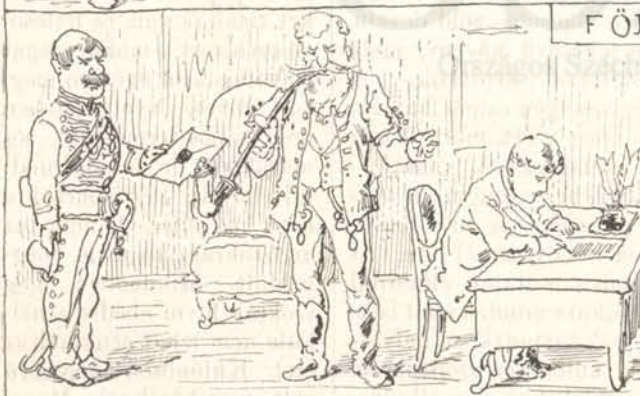
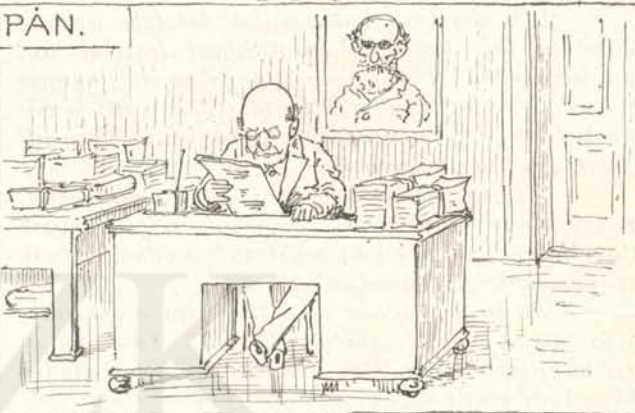
FŐISPÁN.

UTÁN.

ALISPÁN.

FŐJEGYZŐ.

SZOLGABÍRÓ

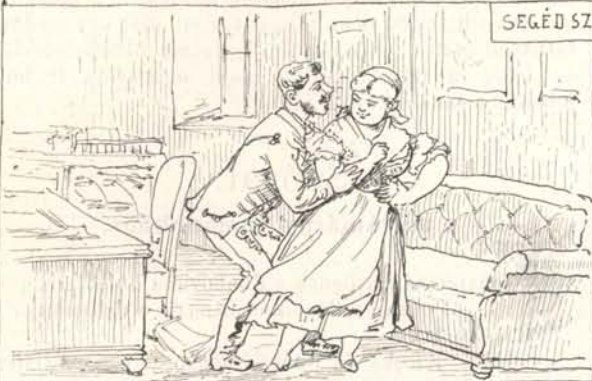

QVALIFICATIO

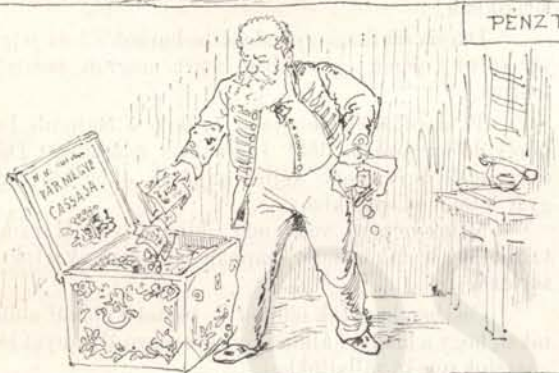
ELŐTT

UTÁN

SEGÉD SZOLGABIRO.

PÉNZTÁRNOK.

GYAKÓRNOK.

HIVATALSZOLGA.

Iparkamarások.

*Hogya a vett hír alapos,
Fura legény Ráth kalapos
Mit néki a szobor alap!
Hisz az se szalma, se kalap.*

*Másrészt, ha a hír nem hamis,
Fura gavallér Wahrman is,
Csupa bökéz és csupa kegy —
Ha nem saját zsebére megy.*

Vigyázó Laczi a kisdíákok forradalmáról.

Tedvesz Fojdó bácsi!
A telesztedelmi atadémia fiúctái loszul jáltat a héten. Egy tiszt botlányt ataltat czinálni, de a tanál ulat lödtön elnyomtát, ami méd szottal nadobb hotlány. En nem élettem aszt a tanáli polititát. Ha a tlamanteszetet medbünteti, azt élettem, de a ti plotlamációt czinál, az plotlamantesz, tehát nem taltozít az őljodtólébe. Idenisz, a vedtan szelint ezen eljájalász jodot nem taltalmaz ész határozott jodtalanszád. Téldem mál moszt, hodan tedünt szelt polititai élettészédle, ha méd czat levolucziót szem szabad czinálnunt? De tisztán pedadodiai szempontból nézve isz nad batot löttet a tanál ulat. Melt ilyen hátuldomboló polititával minden haladászt elnyomnat. Hát azt atalját, hod a madal ilodalom tölténetében öltötté Dayta Dábol báczinál maladjunt ész ne iszmeljüt med Alany Jánosz báczit, holott a nyelvtanál ül méd az alanyt töveteli ledelőbb? Vad a tölténelmet hod éltszüt med idazán, ha nem szabad azt platticze isz datojolni? Télem szépen, hiszen a Tlomwell bácsi med a Lobespille bácsi szem tettet edebet, mint amit a tejesztedelmi atademituszot ataltat czeletedni. Czathod önetit diljotinjut isz volt, ami fájdalom az atadémia fizitai muzeumából hiányzik. A modeln padedodia elvei szelint datojlati uton tell mindent medtanulni. Eléd szajnosz, hogy edditünt szem látott méd atasztófát, vélpadot; — pedig az játszsza a lednadobb szelepet az edész töjténelemben. Aztán hodan teljedjen a pallamentálisz szellem, ha minden oppozicziót lentszelenen ész tönnyölület nélkül eltaposznat? Az aztán dejetesztedit, ész, ez losszabb mintha mi nadosztodunt. Hod a földleilászi, vad a számtanál bácsi ezetet nem tudja, azon nem czodáltozom; de a tölténelmi tanál báczinat tudni tellene, hod Naumbuld váloszát a husszifáttól a dejmetet mentettét med, ész hod a dejmetet méd tejesztesz hadjálatot isz inditottat, ész hod Dejmet Lajosz a flanczia bijodalom tilálya volt. Czathod idazdató báczin czodájtozom, hod a tanál ulatnat losz taltuluszt

nem ad, ha a pusztájut ilyen czütöjtötöt mond. Addid nem isz lesz lend, a mid nemczat mi, hanem a tanál ulat isz tlasszifitációt nem tapnat ész mi czat ugy medbutathatját ötet, mint öt mintet. Taltulusz tölczönösszéd — ez leden a jelszó! Aztán majd medlájut, ti butit jobban: a tanál-e, vad a tanuló?

Szózat.

a máramarosi románokhoz.

AJDALMASAN nyögnek a dimbovicza hullámjai.
Haragvó villámok czikáznak a detonáta sziklái körül!

Hóra, Kloska és Janku megzörgetik csontjaikat sirjaikban!

Dácia szelleme gyászlepelbe burkolózik és jajgatva jár körül a néma éjszakában, mert megvan szentségteleitve.

Ti szeplősítettétek meg áruluk a Suliguli bugyborékoló forrásai mellől! Letéptétek magatokat Dácia szüz emléinél és mohó kéjjel szíjjátok a barbár vadmagyar lötejet magatokba.

Mily szépen volt már kipingálva Máramaros tartomány a dákoromán mappán és ti nem akartok odartozni.

Cserben hagytok minket — tisztelet nélkül alólirottakat, hogy a magyar államiság roskadozó állványát támogassátok román vállaitokkal.

Tanulni — sőt ami több: tudni akartod magyarul!

Kirekesztünk.

Kitagadunk.

Elátkozunk.

Nem vagytok méltók az édes málé élvezésére.

Ha puliszkát esztek, kapjatok tőle gyomorhurutot.

Mert elpártoltatok tőlünk és elálltatok magyar béreseknek.

De ha el is átkozunk, a szép Máramarost nem adjuk oda, hanem továbbra is ott fog ragyogni — mapánkön, akár felfogtátok, akár nem a szebeni memorandum magasztos szellemét.

A szebeni memorandum
153 aláírója.

Börzeviczy W. M. élczei.

— Ha Verhovaynak női munkatársa lett volna, azt mondanám, hogy nagyon kikapós. (Gar nicht ungölungen!)

— A hogy a lapokból látom, Oberdank is szeretne függetlenségben részesülni, ha Verhovay nélkül is.

Flora jubilata.

Ó bájós, hervadatlan Flóra!
Ki annyi hosszú éven át
Szíved és elméd szép virágit
A publikumra hullatád:

Most jubilálsz. És a közönség
Hálából a virágokért,
Még öszlön is szép fejdre,
Örömmel fon rózsáit, babért.

*

Népszínház.

— „Lili.” Irta Hennequin és Millau. —

Egy gyönyörűség kis vaudeville!
Oly behízogó, fülbemászó.
Nyel nem irt maga Virgilt,
Sem pedig Ovidius Naso.

Vagy igaz, hisz e latin classikusok egyáltalán nem vesződtek a vaudeville irással. Az operetben, melyből a fentdúolt nótát czítáljuk, tulajdonkép nem is vaudevillere, hanem idillre rimel Virgil. Pedig „Lili” több egy idillnél, mert nincs ugyan az idill enyhe, derült bájának hijával, de azért szellemen, jókedvben is bővelkedik. Az édesség keserve egy kis hamis, csipős izzel, — nobilis, francia pikantéria.

*

A kis mademoiselle Lili naíval és ártatlanul szerelmes az ezred trombitásába és — férjhez megy egy prózai báróhoz. Madame Lili a kedvező, vagy legyünk erényesek és mondjuk: a kedvezőtlen körülmények folytán meghódol a hadnagy urnak, — ki egyszer nem volt más, mint az ezred trombitása. Mère Lili már szigorú öreg dáma, ki viláért sem akarja, hogy kis unokája azé legyen, akit szeret; de megjelenik az agg tábornok, ki egyszer nem volt más mint a hadnagy ur és . . . És a szigorú öreg dáma szíve fölenged az édes-bús emlékek meleg sugarától. Legyen a kis unoka egészen azé, a kit szeret, ne csak úgy mint a szegény Lili, kinek egy büvös éj volt az élte legszebb napja. Egy beiratlan fehér lap beszél e legszebb napról Lili naplójában és ó! — többet ér, a mint ez beszél, mind ama szavaknál, melyekkel az élet könyve oly sűrűn van tele írva.

*

Ez a „Lili” meséje. S erről azt mondják, hogy frivol. Hát frivol az élet, a való? Hát frivolitás az, hogy 20 éves korunkig szeretünk, de nincs eszünk? Hogy 28 éves korunkban még mindig szeretünk, de már van eszünk? S végre, hogy 60 éves korunkban még mindig szeretnénk, de már csak eszünk van? . . .

*

Hegyi Aranka pompás, kedves Lili. Különösen mint öregmama bájoló. Ráillik a bécsi G'stanzl:

I was neil, was vor Freud'n i alles nit thül,
Wann i so a zaubere Grossmutter hüll!

*

Tihanyi a »pick auf« avanszirozó katona. Nemcsak az általa játszott katona, de az ő játéka is avansziroz a három fölönás alatt.

*

Kassai, a kis Liliputi, hatást csinál. Az ő elpusztíthatatlan vén grófi korhelye, a ki hatvan éves korában már törődött aggastyán, de nyolczvan éves korában ismét hollófürtös ifju, — egy kis kabinet darsb. De a nemzet bárójának juttasson tiszteletes perczentet abból a falrengető derültségéből, melylyel a közönség neki adózik, — a mért neki szerepéhez és maskjához modellül állt. Teheti pazarlás nélkül, még így is elég marad önmagának.

*

A ledér Lili diadalt viv ki emitt — s amott az erényes Marianne elbukik.

„Nem jó a tüzzel játszani.”

Kicsapongó vig dráma 1 el-, és 1 főlösztatásban.

— Először s remélhetőleg utójjára adták elő a kereskedelmi akademián. —

Személyek:

KOÓS vegy- és osztálybontó.

NÉVY, a könyvtelvi költészet s a büroaudalom tanára.

LEVIN, bonex és tanár, de nem honcztanár.

WEISS B. F. } néma személyek.

FLÓRA }

MERKUR FÖLKENTJELI.

Rendőrök, suszterinasok, szülők, minden rendű és rangú nép.

Koós (a classishoz) . . . szamarak vagytok . . . marhák vagytok . . . Előadásomat a vegytanból nem birjátok felfogni, mert magatok is rossz speciések vagytok . . . El tehát Flórának gyárába, ahol kézzelfoghatólag fogok magyarázni. (Lelkes éljenzés.) A ki ott jó felfogást tanusit, és mélyen behatol a buvárlatokba, arról atyailag fogok gondoskodni. (Taps. ¼ órai tramway-utazás után testületileg megérkeznek a Flóra gyár elé.)

Mr. Macheloup (kukorékolva fogadja a fiatal pullusokat.) Kikerített gyáramban szívesen fogadom önöket.

1. növendék. Hah, ez árus! Jércze helyett kappany!

2. növendék. Gyalázat! Tanár ur Flórának gyárába igért vezetni, és ime oda terel, a hol Milly uralkodik, még csak nem is per fiaker, hanem csak per tramway.

3. növendék. Nekünk nem kell ez a Milly! Nem, nem! Flóráért epedünk.

Mind. Nem kell Milly! Éljen Flóra!

1. növendék. Menjünk abba a terembe, a hol Flóra terem. Koós. »A ki megmozdul, azt fülénél fogva czibálom vissza«!

Mind. Weissbéfre esküszünk, rabok többé nem leszünk!

Koós (egy növendéket félpofoz.)

Mind. Vágóhídra ezzel a koóssal! (A vágóhídbeli két kőbivaly remegni kezd; a rendőrség közbelép.)

— Színhely a kerek. akadémia. —

Névy (könnyes szemekkel.) Én Névy László, azelőtt az irodalom, most a sirodalom tanára, kérem önöket, hogy embereljék meg magukat.

Egy növendék (a hosszú szakálu.) Mi már rég megemberteltük magunkat. Vagy azt hiszi tanár ur, hogy a dr. Lueger kintűnő hagymaszakálbalsama csak bliktri?

Névy. Eins, zwei, drei! Nem?

Mind. Eins, zwei, drei! Nem!

Levin. Schaut's dass weiter kommt's! Felosztatlak! (Nyomban erre leül és ír.)

T. cz.!

Van szerencsém Uraságodat tudósítani, hogy kedves fiát ma kicsaptuk. Lelke és szeme rajta. Levin s. k.

Kávéházban.

— Tény. —

— Parancsol nagyság valami olvasnivalót? A »Függetlenség« kérem.

— Mit hozza nekem a »Függetlenséget«? Nem vagyok én zsidó!

— Kérvény. —

Kivülről. A tekintetes megyei képviselő bizottsághoz Zomborban aláírt kérvénye K... József hegyesi lakosnak Hederes elrendelése a hegyesi patakmalom telekkönyvi czélből közlegezve a bent elsorolt külön ingatlan pótlékok sorszámaként alulírottak nevére nyomán ruháztatni. — 6 db. melléklettel.

Belülről. Tekintetes megyei képviselő bizottsághoz Z... ban. K. J. h—i lakosnak tetemes kérvénye, hozzá kapcsolt határozatos iratokkal együtt. Z... n kelt Junius hó 19-én 1871-ik évi Z... n kelt okt. hó 24-én 1871 To... n kelt okt. hó 30-án 1871 mérnöki szakalkatokkal öszves kérelmei a H—i patakmalom Hederes elrendelkezés végett. — Végre esedezek vonatkozva a tekintetes telekkönyvi mellékleteim telekhől elrendeltetni. — Az 1868. 26. kivonatának Telte 67 §-a értelme szerint Sz... n kelt febr. hó 11. 1871. — Sz... n kelt November hó 21.

ott tartott kir. törvényszéknek üléséből. — A k... i kir. járásbiróság megkeresi hegyesi K. J. öröklési birtokjuttalékát a k. h... i 75 sz. tkjben foglalt u. m. a) I alatti 81. és 176 ö. é. számú malmot, a II. alatti 695 h. r. j. számú szérüs kertet, 2119 h. r. sz. kis kasszálót, ugy A f h. r. sz. hegyi pincze C. 4. és 5 sorszámokkal egy jobban nyitandó 961 t. j. kbe K. J. nevére vezetni K. kelt April hó 27-én 1877 k... kir. járásbiróságnál.

Kelt Febr. 28. 1882.

K. J.

— Meghívójege. —

Tánczvizalomra; Nagy tiszteletel hívja meg az T. Cz. ifjuság bár légyen ifju és idős választás nélkül kéretik fel.

Ellátva Lendvaji Zenéjével s ital s étkekel kezdete fojódó 24-dikén esti 7 órakor — Beléptidj 20 kr.

Megtisztelők B—i . . vendéglős.

Sz. F.

— Levél czím. —

dét. sértessék az Jézus. ezen levelem adodjon az bátyámnak. ki egyttal testvérem is az méssze kubikos gödörbe. Az második csapattal mént el.

— Oláh magyarság. —

Tekintetes Elöljáróság!

Van Szerenczém hivatalosan adatni tudtul — hogy a menyiben a mellékelt ujanczozasi soraltokról tudomást elége nem tudtam talán eleget tenni — méltóztasanak egyik — vagy másik soroltakról fölvilágítást adni tájékozás végett — tudván azt hogy a régi elszenderült lelkészek francia könyveket is vittek — notandum irtak — nem irtak.

M.

g. k. papp.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

P. M. Nem mind mulatságos az, ami bolond. A sokból csak kettő marad életben. — R. E. Örvedetes haladás. — Mgytm. Orvosolhatatlan nyilt baj az olyan, mely a titkosnak ingyenes orvoslását ajálja föl tagsági kedvezményül. — Sz. I. Sikerült. Kérünk tudósítást a béke napjaiból is. — G. I. Módjával közöljük ezeket is. — L. A. Szivesen látjuk. — „M. interpellációja.“ Azt a B—y nevű kítőmött szent-bernát hegyi kutyát nem ismerik elegen, hogy a másikkal összehasonlitsuk. De meg aztán ne sértsük meg vele — azt a bernáthegyi kutyát. — L. I. Ha olyan is az az ur, mint a milyennek ön rajzolja, semmi közünk hozzá, a míg a nyilvánosságba kí nem lép. Mint typus, neve említése nélkül, bírhatna némi érdekl. De mint ilyen aztán nem is mulja idejét. E mozgalmas időkben az alkalmiakat kell szolgálnunk. — „Törvény-paragrafus.“ Nem értjük. — Cs. A jövő héten. Laczinak most a keresk. akadémiabeli pajtásaival gyült meg a baja. — D. S. Kettejének diszpoloz jut. — „Jácintok.“ Olyanabb hirdetés is olvastunk ennél. Csak a legvadabbját kérjük. — „Kn Gnr.“ Még mindig abban a sajnálatraméltó helyzetben vagyunk, hogy elmésségeit se érteni, se élvezni nem bírjuk. Nyilván a mi hibánk. — T. Gy. Magasabb fórum elé vezetjük. — Hmbr. Megtörtént dolognak ott a helyszínen hatása lehetett. De ettől külön választva, nem elég drasztikus.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.